

כאבים נוראים במיעו עד שהמות גאל, בשנת חמישים וארבע של שני תייו.

יוספוס ממשיך ומתאר את תגובתם של היונים לשמע מות המלך. מתאור זה נראה כמעט בעליל, כי מות המלך בא כתוצאה מהרעלה ודוגינת ומכוננת של היונים, ולא כפי שיוספוס מנסה להיתמם ולהציג את השמחה הפרועה של היונים על אורחי קיסריה וסבסטה ששכחו את כל הטובות שעשה להם והתנהגו כאויבים הגרועים ביותר. תרפו וגידפו את המלך. המת בגידופים אשר אי אפשר להזכירם... ועוד זאת. בהרובות העיר עשו משתה והקריבו קרבנות תודה. ברכו איש את חברו בכוס מלא מתוך שמחה על מות המלך. ככה שכחו לא רק את הטובות הגדולות אשר חנן אותם אגריפס, כי אם גם את כל מה שהיטיב להם וקיננו הורדוס, אשר בנה להם ערים ונמלים וגם היכלי אלילים על חשבוננו הוא.

קשה להאמין, כי אמנם סבר יוספוס באמת ובתמים, שהיונים, בחיי אגריפס הכירו לו תודה והעריכו את כל מפעלי בית הורדוס למענם, אלא שבמותו מיהרו לשכוח ונהגו ככפויי טובה — כי הרי לא ייתכן שתוך כמה שעות נהפכה הקערה על פיה. ברור שהיונים אשר שנאו את אגריפס שגאת מות בשל היותו המכשול הגדול להגשמת תקוותיהם. לא הכירו לו תודה גם בחייו, קל וחומר במותו. שמחתם השפלה בהידוע להם דבר קמתו נבעה בעיקר מהעובדה, שהצליחו במימתם להרעיל את המלך ולהיפטל ממי שעמד להם בדרך, ולא בגלל כפיות טובה בלבד.

יוספוס הוכרח אמנם לגנות כאן את תגובתם המרושעת של היונים באיזו צורה שהיא; ברם, את המניעים האמיתיים שעמדו מאחורי מעשיהם, את הרצון להשתלט על הארץ והיהודים, כפי שהומצו ונסתייעו על-ידי הורדוס הראשון — אין יוספוס מגלה, בשל אהדתו לצאצאי הורדוס. אשר כולם מלבד אגריפס הראשון היו קרובים ברוחם ובמעשיהם יותר ליונים מאשר ליהודים. ובשל רצונו לשמור על יחסיו הטובים עם היונים תושבי רומא.

על הקורות לאחר מות אגריפס מספר יוספוס²⁸: „בהידוע לקיסר דבר מות אגריפס וההתנהגות הנכזוה של תושבי קיסריה וסבסטה, היה אבלו גדול כמו כעסו על כפויי הטובה. הקיסר החליט לשלוח את אגריפס הצעיר אל ארצו כירש כסא אביו. לקיים את הבטחתו בשבועה, אך עבדיו המשותחרים וידידיו, אשר השפעתם עליו היתה גדולה מאד, יעצוהו לא לעשות כן, באומרם שסכנה רבתי צפויה באם ימסור לנער צעיר מלכות גדולה אשר אין בכוחו לנהל אותה, כי היא דורשת את כוחו השלם של איש מבוגר.

הקיסר הסכים לכך ומינה את קוספיוס פאדוס לנציב בארץ יהודה

